

<p>disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>statement-מימרא ■ ♪ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof ■</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

כתובות-נערה שנתפתה	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
	שארה - זו קרוב בשר, שלא ינהג בה מנהג פרסיים, שמשמשין מטותיהן בלבושיהן.	תני רב יוסף:											♦	מה.	
	מסייע ליה לרב הונא												■	מה.	
	האומר אי אפשי אלא אני בבגדי והיא בבגדה - יוציא ונותן כתובה.	דאמר רב הונא:											♦	מה.	
	אפילו עני שבישראל וכו'.	רבי יהודה:											■	מה.	
	מכלל דת"ק סבר: הני לא												■	מה.	
	היכי דמי?												^	מה.	
	אי דאורחה												!	מה.	
	מ"ט דת"ק דאמר לא?												ζ	מה.	
	ואי דלאו אורחה												!	מה.	
	מ"ט דר"י?												ζ	מה.	
	לא צריכא, כגון דאורחיה דידיה ולא אורחה דידיה												!	מה.	
	כי אמרינן עולה עמו ואינה יורדת עמו - הני מילי מחיים, אבל לאחר מיתה לא	ת"ק סבר:											♦	מה.	
	אפילו לאחר מיתה.	רבי יהודה סבר:											♦	מה.	
	הלכה כרבי יהודה.	רב חסדא אמר מר עוקבא:											■	מה.	
	מי שנשתטה, בית דין יורדין לנכסיו, וזנין ומפרנסין את אשתו ובנותיו ודבר אחר.	ואמר רב חסדא אמר מר עוקבא:												■	מה.
	מ"ש מהא דתניא:	רבינא לרב אשי:											ζ	מה.	
	מי שהלך למדינת הים ואשתו תובעת מזונות, בית דין יורדין לנכסיו וזנין ומפרנסין את אשתו, אבל לא בניו ובנותיו ולא דבר אחר?	[תניא]											■	מה.	
	ולא שאני לך בין יוצא לדעת ליוצא שלא לדעת?	א"ל: [רב אשי]											!	מה.	
	מאי דבר אחר?												^	מה.	
	זה תכשיט,	רב חסדא:											♦	מה.	
	צדקה.	רב יוסף:											♦	מה.	
	מ"ד תכשיט, כ"ש צדקה												■	מה.	
	מ"ד צדקה, אבל תכשיט יהבינן לה, דלא ניחא ליה דתינוול.												■	מה.	
	מי שהלך למדינת הים ומתה אשתו, ב"ד יורדין לנכסיו וקוברין אותה לפי כבודו.	רב חייא בר אבין אמר רב הונא:											■	מה.	
	לפי כבודו ולא לפי כבודה?												ζ	מה.	
	אימא: אף לפי כבודו												■	מה.	
	הא קמ"ל: עולה עמו ואינה יורדת עמו ואפילו לאחר מיתה.												■	מה.	
	האומר אם מתה לא תקברוה מנכסיו - שומעין לו.	רב מתנה:											■	מה.	
	מ"ש כי אמר? דנפלי נכסי יתמי, כי לא אמר, נמי נכסי קמי יתמי רמן												ζ	מה.	
	אלא, האומר אם מת הוא לא תקברוהו מנכסיו - אין שומעין לו, לאו כל הימנו שיעשיר את בניו ויפיל עצמו על הציבור.												■	מה.	
	לעולם היא ברשות האב - עד שתכנס לרשות הבעל לנשואין.												■	מה.	
	מסר האב לשלוחי הבעל - הרי היא ברשות הבעל.												■	מה:	
	הלך האב עם שלוחי הבעל, או שהלכו שלוחי האב עם שלוחי הבעל - הרי היא ברשות האב.												■	מה:	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-נערה שנתפתה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מסרו שלוחי האב לשלוחי הבעל - הרי היא ברשות הבעל.												■
מאי לעולם?												▲
לאפוקי ממשנה ראשונה												◇
הגיע זמן ולא נישאו - אוכלות משלו ואוכלות בתרומה,	דתנן:											◇
קמ"ל: לעולם.												!
מסר האב לשלוחי הבעל - הרי היא ברשות הבעל וכו'.												■
מסירתה לכל, חוץ לתרומה	רב:											◇
אף לתרומה.	רב אסי:											◇
לעולם היא ברשות האב עד שתכנס לחופה	איתיביה רב הונא לרב אסי, ואמרי לה חייא בר רב לרב אסי:											♣
לאו אמינא לכו לא תיזלו בתר איפכא? יכול לשנויי לכו: מסירתה זו היא כניסתה לחופה.	אמר להו רב:											!
לירושתה	שמואל:											◇
לכתובתה.	ריש לקיש:											◇
כתובתה מאי היא?												▲
דאי מתה ירית לה												!
היינו דשמואל?												♣
לומר: כתובתה מאחר מנה.	רבינא:											!
מסירתה לכל, אף לתרומה.	רבי יוחנן ורבי חנינא דאמרי תרוייהו:											■
הלך האב עם שלוחי הבעל, או שהלכו שלוחי האב עם שלוחי הבעל, או שהיתה לה חצר בדרך ונכנסה עמו ללין, אע"פ שכתובתה בבית בעלה, מתה - אביה יורשה.	מיתבי:											♣
מסר האב לשלוחי הבעל, או שמסרו שלוחי האב לשלוחי הבעל, או שהיתה לו חצר בדרך ונכנסה עמו לשום נישואין, אע"פ שכתובתה בבית אביה, מתה - בעלה יורשה בד"א - לירושתה, אבל לתרומה - אין אשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה												♣
תיובתא דכולהו תיובתא.												♣
הא גופא קשיא												♣
נכנסה עמו ללין	אמרת:											■
טעמא דלין, הא סתמא - לשם נישואין												♣
נכנסה עמו לשם נישואין	אימא סיפא:											■
הא סתמא - ללין												♣
סתמי סתמי קתני, סתם חצר ידיה - ללין, סתם חצר ידיה - - לנישואין.	רב אשי:											!
מסר האב לשלוחי הבעל וזינתה - הרי זו בחנק.	תנא:											■
מנה"מ?												▲
אמר קרא: (דברים כ"ב) לזנות בית אביה - פרט לשמסר האב לשלוחי הבעל.	רבי אמי בר חמא:											!
ואימא: פרט שנכנסה לחופה ולא נבעלה												♣
חופה בהדיא כתיבא: (דברים כ"ב) כי יהיה נערה בתולה מאורשה לאיש, נערה - ולא בוגרת, בתולה - ולא בעולה, מאורשה - ולא נשואה	רבא: אמר לי אמי:											■

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-נערה שנתפתה	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מאי נשואה?														מח: ^
אילימא נשואה ממש														מח: !
היינו בתולה ולא בעולה														מח: !
אלא לאו שנכנסה לחופה ולא נבעלה.														מח: !
ואימא: היכא דהדרא לבי נשא הדרא למילתא קמייתא														מט. !
ההוא כבר פסקה תנא דבי רבי ישמעאל	רבא:													מט. !
(במדבר ל') ונדר אלמנה וגרושה כל אשר אסרה על נפשה יקום עליה - מה תלמוד לומר? והלא מוצאת מכלל אב ומוצאת מכלל בעל אלא, הרי שמסר האב לשלוחי הבעל, או שמסרו שלוחי האב לשלוחי הבעל, ונתארמלה בדרך או נתגרשה, היאך אני קורא בה, בית אביה של זו או בית בעלה של זו? אלא לומר לך, כיון שיצאה שעה אחת מרשות האב, שוב אינו יכול להפר.	דתנא דבי רבי ישמעאל:													מט. !
הבא על נערה המאורסה, אינו חייב עד שתהא נערה בתולה מאורסה והיא בבית אביה	רב פפא, אף אנן נמי תנינא:													מט. ■
בשלמא נערה - ולא בוגרת, בתולה - ולא בעולה, מאורסה - ולא נשואה, בבית אביה למעוטי מאי?														מט. !
לאו למעוטי מסר האב לשלוחי הבעל.														מט. ■
הבא על אשת איש, כיון שנכנסה לרשות הבעל לנשואין, אף על פי שלא נבעלה - הבא עליה הרי זה בחנק	רב נחמן בר יצחק, אף אנן נמי תנינא:													מט. !
נכנסה לרשות הבעל בעלמא														מט. ■
שמע מינה.														מט. ■
האב אינו חייב במזונות בתו.														מט. ■
הבנים יירשו והבנות יזונו, מה הבנים אינן יורשין אלא לאחר מיתת האב, אף הבנות אין ניוזנות אלא לאחר מיתת אביהן.	זה מדרש דרש רבי אלעזר בן עזריה לפני חכמים בכרם ביבנה:													מט. ■
במזונות בתו הוא דאינו חייב, הא במזונות בנו חייב														מט. !
בתו נמי חובה הוא דליכא, הא מצוה איכא														מט. !
מני מתניתין? לא רבי מאיר, לא רבי יהודה, ולא רבי יוחנן בן ברוקא														מט. !
מצוה לזון את הבנות, קל וחומר לבנים, דעסקי בתורה, דברי רבי מאיר	דתניא: [רבי מאיר]													מט. !
מצוה לזון את הבנים, וקל וחומר לבנות משום זילותא	רבי יהודה:													מט. !
חובה לזון את הבנות לאחר מיתת אביהן, אבל בחיי אביהן - אלו ואלו אינן ניוזנין	ר' יוחנן בן ברוקא:													מט. !
מני מתניתין?														מט. !
אי רבי מאיר														מט. !
בנים מצוה	הא אמר: [רבי מאיר]													מט. !
אי רבי יהודה														מט. !
בנים נמי מצוה	הא אמר: [רבי יהודה]													מט. !
אי רבי יוחנן בן ברוקא														מט. !
אפי' מצוה נמי ליכא														מט. !
איבעית אימא: רבי מאיר, איבעית אימא: ר' יהודה, איבעית אימא: רבי יוחנן בן ברוקא.														מט. !
איבעית אימא ר' מאיר														מט. !
האב אינו חייב במזונות בתו והוא הדין לבנו, הא מצוה בבנו איכא, קל וחומר לבנים, והאי דקתני בתו? הא קמ"ל, דאפילו בתו, חובה הוא דליכא, הא מצוה איכא.	והכי קאמר:													מט. !

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-נערה שנתפתה	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מט:
	ואיבעית אימא ר' יהודה													מט:
	האב אינו חייב במזונות בתו וכל שכן לבנו, הא מצוה בבנו איכא, וקל וחומר לבנות, והא דקתני, בתו? הא קא משמע לן, דאפילו בתו, חובה ליכא.	והכי קאמר:												מט:
	ואיבעית אימא ר' יוחנן בן ברוקא													מט:
	אינו חייב במזונות בתו והוא הדין לבנו, והוא הדין דאפילו מצוה נמי ליכא, ואידי דבנות לאחר מיתת אביהן חובה, תנא נמי אינו חייב.	והכי קאמר:												מט:
	באושא התקינן, שיהא אדם זן את בניו ואת בנותיו כשהן קטנים.	רבי אילעא אמר ריש לקיש משום רבי יהודה בר חנינא:												מט:
	הלכתא כוותיה, או אין הלכתא כוותיה?	איבעיא להו:												מט:
	כי הוה אתו לקמיה דרב יהודה, אמר להו: יארוד ילדה ואבני מתא שדיא	תא שמע: [רב יהודה]												מט:
	כי הוה אתו לקמיה דרב חסדא, אמר להו: כפו ליה אסיתא בצבורא, וליקום ולימא: עורבא בעי בניה, וההוא גברא לא בעי בניה	[רב חסדא]												מט:
	ועורבא בעי בניה?													מט:
	והכתבי: (תהלים קמ"ז) לבני עורב אשר יקראן													מט:
	לא קשיא: הא בחיורי, הא באוכמי.													מט:
	כי הוה אתי לקמיה דרבא, אמר ליה: ניהא לך דמיתוני בניך מצדקה?	[רבא]												מט:
	ולא אמרן אלא דלא אמיד, אבל אמיד - כפינן ליה על כרחיה													מט:
	כי הא דרבא כפייה לרב נתן בר אמי, ואפיק מיניה ד' מאה זוזי לצדקה.	[רבא]												מט:
	באושא התקינן, הכותב כל נכסיו לבניו - הוא ואשתו נוונים מהם.	רבי אילעא אמר ריש לקיש:												מט:
	גדולה מזו אמרו: אלמנתו נוזנת מנכסיו, הוא ואשתו מיבעיא?	מתקיף לה רבי זורא, ואיתימא רבי שמואל בר נחמני:												מט:
	מי שמת והניח אלמנה וכת - אלמנתו ניוזנת מנכסיו, נישאת הבת - אלמנתו ניוזנת מנכסיו, מתה הבת - אמר רבי יהודה בן אחותו של רבי יוסי בר חנינא: על ידי היה מעשה, ואמרו: אלמנתו ניוזנת מנכסיו.	דשלה רבין באיגרתיה:												מט:
	הוא ואשתו מיבעיא?													מט:
	מהו דתימא, התם הוא דליכא דטרח, אבל הכא נטרח לדידיה ולדידה, קא משמע לן.													מט:
	הלכתא כוותיה, או לית הלכתא כוותיה?	איבעיא להו:												מט:
	דרבי חנינא ור' יונתן הוו קיימי, אתא ההוא גברא גחין ונשקיה לר' יונתן אכרעיה	ת"ש:												מט:
	אמר ליה ר' חנינא: מאי האי?													מט:
	כותב נכסיו לבניו הוא, ועשיתיהו לזניה	א"ל: [רבי יונתן]												מט:
	אי אמרת בשלמא לאו דינא, משום הכי עשייתהו, אלא אי אמרת דינא, עשייתהו בעי?													מט:
	באושא התקינן, המבזבז - אל יבזבו יותר מחומש.	רבי אילעא:												מט:
	המבזבז - אל יבזבו יותר מחומש, שמא יצטרך לבריות	תניא נמי הכי:												מט:
	ומעשה באחד שבקש לבזבו יותר מחומש ולא הניח לו חבירו, ומנו? רבי ישכב, ואמרי לה רבי ישכב, ולא הניחו חבירו, ומנו? רבי עקיבא.													מט:
	מאי קרא? (בראשית כ"ח) וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך	רב נחמן, ואיתימא רב אחא בר יעקב:												מט:
	והא לא דמי עישורא בתרא לעישורא קמא													מט:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-נערה שנתפתה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ו	ז	ח	ט	י	כ
מעשרנו לבתרא כי קמא	רב אשי:										!
ושמועות הללו מתמעטות והולכות, וסימניך: קטנים כתבו ובזבוז.	רב שימי בר אשי:									◊	■
באושא התקינו, שיהא אדם מתגלגל עם בנו עד שתים עשרה שנה, מכאן ואילך יורד עמו לחייו.	רב יצחק:									◊	■
איני?										?	
בציר מבר שית לא תקביל, בר שית קביל וספי ליה כתורא	והא אמר ליה רב לרב שמואל בר שילת:									◊	○
אין, ספי ליה כתורא, מיהו אינו יורד עמו לחייו עד לאחר שתים עשרה שנה.										!	◊
ואב"א, לא קשיא: הא למקרא, הא למשנה										!	◊
אמרה לי אם: בר שית למקרא, בר עשר למשנה, בר תליסר לתעניתא מעת לעת, ובתינוקת - בת תריסר.	דאמר אביי:									!	◊
אמרה לי אם: האי בר שית דטרקא ליה עקרבא ביומא דמישלם שית - לא חי מאי אסותיה? מרתתא דדיה חיורתא בשיכרא, נשפייה ונשקיה.	אביי:									■	
האי בר שתא דטריק ליה זיבורא ביומא דמישלם שתא - לא חי מאי אסותיה? אצותא דדיקלא במיא, נשפייה ונשקיה.										■	
כל המכניס את בנו פחות מכן שש - רץ אחריו ואינו מגיעו.	רב קטינא:										◊
חביריו רצין אחריו ואין מגיעין אותו.	איכא דאמרי:										◊
ותרוייהו איתנהו, חליש וגמיר.											◊
איבעית אימא: הא דכחיש, הא דבריא.											◊
באושא התקינו, האשה שמכרה בנכסי מלוג בחיי בעלה ומתה - הבעל מוציא מיד הלקוחות.	רבי יוסי בר חנינא:										◊
אשכחיה רב יצחק בר יוסף לר' אבהו דהוה קאי באוכלוסא דאושא											○
מאן מרה דשמעתא דאושא?	אמר ליה: [רב יצחק בר יוסף]										○
רבי יוסי בר חנינא	אמר ליה: [רבי אבהו]										!
תנא מיניה ארבעין זימנין, ודמי ליה כמאן דמנחא ליה בכיסתיה.											○
(תהלים ק"ו) אשרי שומרי משפט עושה צדקה בכל עת											◊
וכי אפשר לעשות צדקה בכל עת?											?
דרשו רבותינו שביבנה, ואמרי לה רבי אליעזר:											!
זה המגדל יתום ויתומה בתוך ביתו ומשיאן.	רבי שמואל בר נחמני										!
(תהלים קי"ב) הון ועושר בביתו וצדקתו עומדת לעד											◊
זה הלומד תורה ומלמדה	חד: [רב הונא/רב חסדא]										◊
וחד אמר: זה הכותב תורה נביאים וכתובים ומשאלין לאחרים.	וחד: [רב הונא/רב חסדא]										◊
(תהלים קכ"ח) וראה בנים לבניך שלום על ישראל											◊
כיון שבנים לבניך שלום על ישראל, דלא אתי לידי חליצה ויבום.											◊
כיון שבנים לבניך שלום על דייני ישראל, דלא אתי לאינצויי.	רבי שמואל בר נחמני:										◊
זה מדרש דרש ר"א לפני חכמים כל.											◊
כשם שאין הבנים יורשין אלא מן הקרקע, כך אין בנות ניונות אלא מן הקרקע.	יתיב רב יוסף קמיה דרב המנונא, ויתיב רב המנונא וקאמר:										◊
אווש עליה כולי עלמא, דשביק ארעא הוא דירתי ליה בניה, דלא שביק ארעא לא ירתי ליה בניה?											?

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

Talmud Navigator

כתובות-נערה שנתפתה	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ודלמא כתובת בנין דכרין קאמר מר?	מירא	אמר ליה רב יוסף:											
מר דגברא רבא הוא, ידע מאי קאמינא.		אמר ליה: [רב המנונא]											
רב זן מחיטי דעלייה.		רבי חייה בר יוסף:											
פרנסה הויא, ומאי עלייה? מעלווייא דאב, וכדשמואל		איבעיא להו:											
לפרנסה שמין באב		דאמר שמואל:											
או דלמא מזוני ממש הוה, ומאי עלייה? מדברים טובים שנאמרו בעלייה													
בעלייה התקינן, שיהו בנות ניוזנות מן המטלטלין?		דאמר רב יצחק בר יוסף:											
בידיה דרבי בנאי אחוה דרבי חייה בר אבא הוו מטלטלין דיתמי, אתו לקמיה דשמואל		תא שמע:											
זיל זון		א"ל: [שמואל]											
מאי לאו למזוני, וכדרב יצחק בר יוסף סבירא ליה.													
לא, התם לפרנסה הואי, ושמואל לטעמיה													
לפרנסה שמין באב.		דאמר שמואל:											
הוה עובדא בנהרדעא, ודון דייני דנהרדעא. בפומבדיתא, ואגבי רב חנא בר ביזנא.													
זילו אהדרו, ואי לא - מגבינא לכו לאפדניכו מיניכו.		אמר להו רב נחמן:											
רבי אמי ורבי אסי סבור למיזן ממטלטלי													
מילתא דר' יוחנן ור"ל לא עבדו בה עובדא, אתון עבדין בה עובדא?		אמר להו רבי יעקב בר אידי:											
רבי אלעזר סבר למיזן ממטלטלין													
רבי, יודע אני בך שאין מדת הדין אתה עושה אלא מדת רחמנות, אלא שמא יראו התלמידים ויקבעו הלכה לדורות.		אמר לפניו רבי שמעון בן אליקים:											
ההוא דאתא לקמיה דרב יוסף,													
הבו לה מתמרי דעל בודיא.		אמר להו: [רב יוסף]											
אילו בעל חוב הוה, כי האי גוונא מי הוה היב ליה מר?		אמר ליה אביי:											
דחזייה לבודיא קאמינא.		אמר ליה: [רב יוסף]											
סוף סוף כל העומד לגזוז כגזוז דמי?		[אביי]											
דצריכא לדיקלא קאמינא.		[רב יוסף]											
ההוא יתום ויתומה דאתו לקמיה דרבא													
העלו ליתום בשביל יתומה.		אמר להו רבא:											
והא מר הוא דאמר: ממקרקעי ולא ממטלטלי, בין למזוני, בין לכתובה, ובין לפרנסה.		אמרי ליה רבנן לרבא:											
אילו רצה שפחה לשמשו, מי לא היבנין ליה? כל שכן הכא דאיכא תרתי.		אמר להו: [רבא]											
אחד נכסים שיש להן אחריות, ואחד נכסים שאין להן אחריות - מוציאין למזון אשה ולבנות, דברי רבי		תנו רבנן: [רבי]											
נכסים שיש להן אחריות - מוציאין לבנות מן הבנים ולבנות מן הבנות ולבנים מן הבנים ולבנים מן הבנות בנכסים מרובין, אבל לא לבנים מן הבנות בנכסים מועטין. נכסים שאין להן אחריות - מוציאין לבנים מן הבנים ולבנות מן הבנות ולבנים מן הבנות, אבל לא לבנות מן הבנים.		רבי שמעון בן אלעזר:											
אע"ג דקיימא לן הלכה כרבי מחבירו, הכא הלכה כרבי שמעון בן אלעזר													
הלכתא: ממקרקעי ולא ממטלטלי, בין לכתובה, בין למזוני, בין לפרנסה.		דאמר רבא											

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-נערה שנתפתה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
לא כתב לה כתובה - בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה, מפני שהוא תנאי בית דין.												■
כתב לה שדה שוה מנה תחת מאתים זוז, ולא כתב לה כל נכסים דאית לי אחראין לכתובתיך - חייב, שהוא תנאי בית דין.												■
לא כתב לה אם תשתבאי אפרקינך ואותבינך לי לאינתו, ובכהנת אהדרינך למדינתך - חייב, שהוא תנאי בית דין.												■
נשבת - חייב לפדוטה, ואם אמר הרי גיטה וכתובתה ותפדה את עצמה - אינו רשאי.												■
לקתה - חייב לרפאותה, אמר הרי גיטה וכתובתה תרפא את עצמה - רשאי.												■
מני?												⚡
רבי מאיר היא												!
כל הפוחת לכתולה ממאתים ואלמנה - ממנה - הרי זו בעילת זנות	דאמר: [רבי מאיר]											⚡
דאי רבי יהודה												⚡
רצה, כותב לכתולה שטר של מאתים והיא כותבת התקבלתי ממך מנה, ולאמנה מנה והיא כותבת התקבלתי ממך חמשים זוז	האמר: [רבי יהודה]											⚡
כתב לה שדה שוה מנה תחת מאתים זוז, ולא כתב לה כל נכסים דאית לי אחראין לכתובתיך - חייב, שהוא תנאי בית דין	אימא סיפא:											⚡
אתאן לר"י												⚡
אחריות טעות סופר הוא	דאמר: [רבי יהודה]											⚡
דאי רבי מאיר												⚡
אחריות לאו טעות סופר הוא	האמר: [רבי מאיר]											⚡
מצא שטרי חוב, אם יש בהן אחריות נכסים - לא יחזיר, שבית דין נפרעין מהן, אין בהן אחריות נכסים - יחזיר, שאין בית דין נפרעין מהן, דברי רבי מאיר	דתנן: [רבי מאיר]											⚡
אחד זה ואחד זה לא יחזיר, שבית דין נפרעין מהן	הכמים:											⚡
רישא ר"מ וסיפא ר' יהודה?												⚡
וכי תימא כולה ר' מאיר היא, ושאני ליה לר"מ בין כתובה לשטרי												!
ומי שאני ליה?												⚡
חמשה גובין מן המחוררין, ואלו הן: פירות, ושבח פירות, והמקבל עליו לזון את בן אשתו ובת אשתו, וגט חוב שאין בו אחריות, וכתובה אשה שאין בה אחריות	והתניא:											⚡
מאן שמעת ליה דאמר אחריות לאו טעות סופר הוא? רבי מאיר, וקתני כתובה אשה.												⚡
איבעית אימא: ר' מאיר, ואיבעית אימא: ר' יהודה.												!
איבעית אימא ר' יהודה, התם כתבה ליה התקבלתי הכא לא כתבה ליה התקבלתי												⚡
איבעית אימא ר' מאיר, מאי חייב דקתני? מן המחוררין.												⚡
לא כתב לה וכו'.												■
אשת ישראל שנאנסה - אסורה לבעלה, חיישנן שמה תחלתה באונס וסופה ברצון.	אבוב דשמואל:											⚡
אם תשתבאי אפרקינך ואותבינך לי לאינתו	איתיביה רב לאבוב דשמואל:											⚡
אישתיק.												○
קרי רב עליה דאבוב דשמואל: (איוב כ"ט) שרים עצרו במלים וכף ישימו לפיהם.	[רב]											○
מאי אית ליה למימר?												⚡

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-נערה שנתפתה	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בשבויה הקילו.												◊
ולאבוה דשמואל, אונס דשריא רחמנא היכי משכחת לה?												◊
כגון דקאמרי עדים שצווחה מתחלה ועד סוף.												◊
ופליגא דרבא												◊
כל שתחלתה באונס וסוף ברצון, אפ"י היא אומרת, הניחו לו, שאלמלא נזקק לה היא שוכרתו - מותרת, מ"ט? יצר אלבשה.	דאמר רבא:											◊
(במדבר ה') והיא לא נתפשה אסורה, הא נתפשה מותרת, ויש לך אחרת שאע"פ שלא נתפשה מותרת, ואיזו? זו כל שתחלתה באונס וסופה ברצון.	תניא כוותיה דרבא:											◊
והיא לא נתפשה אסורה, הא נתפשה מותרת, ויש לך אחרת שאע"פ שנתפשה אסורה, ואיזו? זו אשת כהן.	תניא אידך:											◊
והיא לא נתפשה אסורה, הא נתפשה מותרת, ויש לה אחרת שאע"פ שלא נתפשה מותרת, ואיזו? זו שקידושיה קדושי טעות, שאפ"י בנה מורכב על כתיפה - ממאנת והולכת לה.	רב יהודה אמר שמואל משום רבי ישמעאל:											◊
הני נשי דגנבו גנבי - שריין לגובריהו.	רב יהודה:											◊
והא קא ממטיאן להו נהמא	רבנן לרב יהודה:											◊
מחמת יראה.												◊
והא קא משלתן להו גירי?												◊
מחמת יראה.												◊
ודאי, שבקינהו ואזלן מנפשייהו - אסירן.												◊
שבויי מלכות - הרי הן כשבויין, גנבי ליסטות - אינן כשבויין.	ת"ר:											◊
והתניא איפכא												◊
מלכות אמלכות לא קשיא: הא במלכות אהשורוש, הא במלכות בן נצר ליסטות אליסטות לא קשיא: הא בבן נצר, הא בליסטים דעלמא.												◊
ובן נצר, התם קרי ליה מלך, והכא קרי ליה לסיים?												◊
אין, גבי אהשורוש לסיים הוא, גבי לסיים דעלמא מלך הוא.												◊
ובכהנת אהדרינך למדינתך וכו'.												◊
אלמנה לכ"ג - חייב לפדותה, שאני קורא בה: ובכהנת אהדרינך למדינתך. ממזרת ונתינה לישראל - אינו חייב לפדותה, שאין אני קורא בה ואותבינך לי לאנתו.	אביי:											◊
כל שאיסור שבייה גורם לה - חייב לפדותה, איסור דבר אחר גורם לה - אינו חייב לפדותה.	רבא:											◊
לימא כתנאי:												◊
המדיר את אשתו ונשבית, רבי אליעזר אומר: פודה ונותן לה כתובתה	[רבי אליעזר]											◊
נותן לה כתובתה ואינו פודה	רבי יהושע:											◊
כשאמר רבי יהושע נותן לה כתובתה ואינו פודה, כשהדירה ולבסוף נשבית, או בנשבית ולבסוף הדירה?	רבי נתן, שאלתי את סומכוס:											◊
לא שמעתי	ואמר לי: [סומכוס]											◊
ונראין דברים שהדירה ולבסוף נשבית, דאי אמרת נשבית ולבסוף הדירה אתי לאיערומי												◊
מאי לאו במדיר אשת כהן קמיפלגי, ואביי דאמר כרבי אליעזר, ורבא דאמר כרבי יהושע												◊
לא, הכא במאי עסקינן - כגון שנדרה איהו וקיים לה הוא												◊
הוא נותן אצבע בין שיניה	רבי אליעזר סבר:											◊

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-נערה שנתפתה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	רבי יהושע סבר:											
היא נתנה אצבע בין שיניה.												
אי היא נתנה אצבע בין שיניה, כתובה מאי עבידתה?												
כשאמר רבי יהושע נותן לה כתובתה ואינו פודה, כשהדירה ולבסוף נשבית, או בשנשבית ולבסוף הדירה? ואמר: לא שמעתי	ותו, אמר ר' נתן, שאלתי את סומכוס:											
לא שמעתי	ואמר לי: [סומכוס]											
ואי דנדרה איהו, מה לי הדירה ולבסוף נשבית, מה לי נשבית ולבסוף הדירה?												
אלא, לעולם דאדרה איהו, ואביי מתרץ לטעמיה, ורבא מתרץ לטעמיה												
אלמנה לכהן גדול - כולי עלמא לא פליגי דחייב לפדותה, ממזרת ונתינה לישראל - כולי עלמא לא פליגי דאינו חייב לפדותה, מדיר אשת כהן נמי - כולי עלמא לא פליגי דחייב לפדותה, דהיינו אלמנה לכ"ג, כי פליגי - במדיר אשת ישראל, רבי אליעזר אויל בתר מעיקרא, ורבי יהושע אויל בתר בסוף	אביי מתרץ לטעמיה:											
אלמנה לכ"ג, ממזרת ונתינה לישראל - כולי עלמא לא פליגי דאינו חייב לפדותה, כי פליגי - במדיר בין אשת כהן ובין אשת ישראל, רבי אליעזר אויל בתר מעיקרא, ורבי יהושע אויל בתר בסוף.	רבא מתרץ לטעמיה:											
נשבית - חייב לפדותה וכו'.												
נשבית בחיי בעלה ואח"כ מת בעלה, הכיר בה בעלה - יורשין חייבין לפדותה, לא הכיר בה בעלה - אין יורשין חייבין לפדותה.	ת"ר:											
לוי סבר למיעבד עובדא כי הא מתניא	[לוי]											
לית הלכתא כי הא מתניא, אלא כי הא דתניא:	א"ל רב, הכי אמר חביבי:											
נשבית לאחר מיתת בעלה - אין היתומין חייבין לפדותה ולא עוד, אלא אפילו נשבית בחיי בעלה ואחר כך מת בעלה - אין היתומין חייבין לפדותה, שאין אני קורא בה ואותבינך לאינתו.	[תניא]											
נשבית, והיו מבקשין ממנו עד עשרה בדמיה - פעם ראשונה פודה, מכאן ואילך, רצה - פודה, רצה - אינו פודה	תנו רבנן: [ת"ק]											
אין פודין את השבוין יותר על כדי דמיהם, מפני תקון העולם.	רבן שמעון בן גמליאל:											
הא בכדי דמיהן פודין, אע"ג דפרקונה יותר על כתובתה												
נשבית, והיו מבקשין ממנו עד עשרה בכתובתה - פעם ראשונה פודה, מכאן ואילך, רצה - פודה, רצה - אינו פודה	ורמינהו: [ת"ק]											
אם היה פרקונה כנגד כתובתה - פודה, אם לאו - אינו פודה.	ר"ש בן גמליאל:											
רבן שמעון בן גמליאל תרי קולי אית ליה.												
לקתה - חייב לרפאותה.												
אלמנה ניזונת מנכסי יתומין, וצריכה רפואה - הרי היא כמוזנות	תנו רבנן: [ת"ק]											
רפואה שיש לה קצבה - נתרפאת מכתובתה, שאין לה קצבה - הרי היא כמוזנות.	רבן שמעון בן גמליאל:											
עשו הקזת דם בארץ ישראל כרפואה שאין לה קצבה.	רבי יוחנן:											
קריביה דרבי יוחנן הוה להו איתת אבא דהות צריכה רפואה כל יומא, אתו לקמיה דר' יוחנן												
איזילו קוצו ליה מידי לרופא.	אמר להו: [רבי יוחנן]											
עשינו עצמינו כעורכי הדיינין.	רבי יוחנן:											
מעיקרא מאי סבר, ולבסוף מאי סבר?												
מעיקרא סבר: (ישעיהו נ"ח) ומבשרך לא תתעלם, ולבסוף סבר: אדם חשוב שאני.	[רב יוחנן]											
לא כתב לה בנין דכרין דיהוה ליה מינאי, אינון ירתון כסף כתובתך יתר על חולקיהו דעם אחוהו - חייב, שהוא תנאי ב"ד.												

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

Talmud Navigator

כתובות-נערה שנתפתה	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	נב:
בנן נוקבין דיהוין ליכי מינאי, יהוין יתבן בביתי ומיתונן מנכסי עד דתלקחון לגוברין - חייב, שהוא תנאי בית דין.														■
את תהא יתבא בביתי ומיתונא מנכסי כל ימי מיגר אלמנותיך בביתי - חייב, שהוא תנאי בית דין. כך היו אנשי ירושלים כותבין.	[אנשי ירושלים]													■
אנשי גליל היו כותבין כאנשי ירושלים.	[אנשי גליל]													◇
אנשי יהודה היו כותבין עד שירצו היורשין ליתן לך כתובתיך, לפיכך אם רצו יורשין - נותנין לה כתובתה ופוטרין אותה.	[אנשי יהודה]													■
מפני מה התקינו כתובת בנין דכרין? כדי שיקפוץ אדם ויכתוב לבתו כבנו.	רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי:													◇
ומי איכא מידי, דרחמנא אמר ברא לירות ברתא לא תירות, ואתו רבנן ומתקני דתירות ברתא?														⚡
הא נמי דאורייתא הוא, דכתיב: (ירמיהו כ"ט) קחו נשים והולידו בנים ובנות וקחו לבניכם נשים ואת בנותיכם תנו לאנשים, בשלמא בנים בידיה קיימי, אלא בנותיה מי קיימן בידיה? הא קא משמע לן, דנלבישה וניכסה וניתיב לה מידי, כי היכי דקפצי עלה ואתו נסבי לה.														◇
ועד כמה?														^
עד לעישור נכסי.	אביי ורבא דאמרי תרוייהו:													◇
ואימא: דאב לירות, דבעל לא לירות														⚡
אם כן, אב נמי מימנע ולא כתב.														◇
ואימא: היכא דכתב אב לכתוב בעל, היכא דלא כתב אב לא לכתוב בעל														⚡
לא פלוג רבנן.														◇
בת בין הבנים נמי תירות														⚡
כנחלה שוויה רבנן.														◇
בת בין הבנות תירות														⚡
לא פלוג רבנן.														◇
ותיגבי ממטלטלי?														⚡
ככתובה שוויה רבנן.														◇
תטרופ ממשעבדי?														⚡
ירתון תנן.														◇
ואימא: אף על גב דליכא מותר דינך														⚡
במקום דקא מיעקרא נחלה דאורייתא - לא תקינו רבנן.														◇
רב פפא איעסק ליה לבריה בי אבא סורא, אזיל למיכתב לה כתובתה, שמע יהודה בר מרימר, נפק אתא איתחזי ליה. כי מטו לפיתחא הוה קא מפטר מיניה, אמר ליה: ניעול מר בהדאי, חזייה דלא הוה ניחא ליה														○
מאי דעתיך?	אמר ליה: [רב פפא]													⚡
שיננא, לא תיהוי בעבורי אחסנתא אפילו מברא בישא לברא טבא, דלא ידיעא מאי זרעא נפיק מיניה	משום דאמר ליה שמואל לרב יהודה:													■
וכל שכן מברא לברתא														⚡
האי נמי תקנתא דרבנן היא, דאמר רבי יוחנן משום ר' שמעון בן יוחי?														⚡
ה"מ מדעתיה, לעשויה נמי?	אמר ליה: [יהודה בר מרימר]													!
אטו מי קאמינא לך דעול ועשייה? עול ולא תעשייה קאמינא	אמר ליה: [רב פפא]													⚡

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-נערה שנתפתה	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מעלאי דידי היינו עשייה.	אמר ליה: [יהודה בר מרימר]											◇
אכפיה ועול, אישתיק ויתבי. סבר ההוא מירתח רתח, כתביה לכל מאי דהוה ליה. לסוף אמר ליה: השתא נמי לא מישתעי מר? חיי דמר, לא שביקי מידי לנפשאי?												○
אי מינאי דידי, אפי' האי נמי דכתבת לא ניהא לי.	אמר ליה: [יהודה בר מרימר]											○
א"ל: השתא נמי אהדר ב?												○
א"ל: שוייה נפשך, הדרנא לא קאמינא.	אמר ליה: [יהודה בר מרימר]											○
מכרה כתובתה לבעלה, יש לה כתובת בנין דכרין או אין לה כתובת בנין דכרין?	בעא מיניה רב יימר סבא מרב נחמן:											◇
ותבעי לך מוחלת	א"ל רבא:											?
השתא מוכרת קמיבעיא לי, דאע"ג דאיכא למימר זוזי אנסוה, דאמינא כמאן דקא מחו לה מאה עוכלי בעוכלא מוחלת מיבעיא?	אמר ליה: [רב יימר סבא]											!
פשיטא לי, מוכרת כתובתה לאחרים - יש לה כתובת בנין דכרין, מאי טעמא? זוזי אנסוה מוחלת כתובתה לבעלה - אין לה כתובת בנין דכרין, מאי טעמא? אחולי אחילתא.	רבא:											◇
מוכרת כתובתה לבעלה, כמוכרת לאחרים דמי או כמוחלת לבעלה דמי?	בעי רבא:											◇
בטר דבעיא הדר פשטא: מוכרת כתובה לבעלה - כמוכרת לאחרים דמי.	רבא:											!
מתה, אין יורשין של זה ואין יורשין של זה יורשין כתובתה והוינן בה, כתובתה מאי עבידתה?	מתיב רב אידי בר אבין:											◇
כתובת בנין דכרין	ואמר רב פפא:											!
ואמאי? הכא נמי לימא: יצר אנסה												?
התם קנסא הוא דקנסוה רבנן.												!
מוחלת כתובתה לבעלה - אין לה מזונות.	יתיב רבין בר חנינא קמיה דרב חסדא, ויתיב וקאמר משמיה דרבי											◇
אי לאו דקאמרת לי משמיה דגברא רבא, הוה אמינא לך: (משלי י"ז) משיב רעה תחת טובה לא תמוש רעה מביתו.	אמר ליה: [רב חסדא]											■
יתיב ר"נ ועולא ואבימי בר רב פפי, ויתיב רב חייא בר אמי גבייהו, אתא ההוא גברא דשכיבא ארוסתו זיל קבר או הב לה כתובתה	אמרי ליה: [ר"נ ועולא ואבימי בר רב פפי]											○
אשתו ארוסה - לא אונן ולא מיטמא לה, וכן היא לא אוננת ולא מיטמאה לו, מתה - אינו יורשה, מת הוא - גובה כתובתה	אמר להו רב חייא, תנינא:											◇
טעמא דמת הוא, הא מתה היא - אין לה כתובה.												?
מאי טעמא?												^
שאין אני קורא בה לכשתנשאי לאחר תטלי מה שכתוב ליכי	רב הושעיא:											!
ארוסה שמתה - אין לה כתובה.	כי אתא רבין אמר ריש לקיש:											■
זילו אמרי ליה: שקילא טיבותך שדיא אחיורי, כבר תרגמא רב הושעיא לשמעתי' בבבל.	אמר להו אביי:											○
בנן נוקבן דיהויין ליכי מינאי וכו'.												■
עד דתלקחן לגוברין	רב תני:											◇
עד דתבגרין.	לוי תני:											◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

Talmud Navigator

כתובות-נערה שנתפתה	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לרב אע"ג דבגר? ולוי אע"ג דאינסיב?										ז			
אלא בגר ולא אינסיב, אינסיב ולא בגר - דכולי עלמא לא פליגי, כי פליגי - בארוסה ולא בגר.										!	◇		
עד דתבגרן וימטי זמניהון דאינסבן.	וכן תני לוי במתניתיה:									■			
תרת? תרת?										ז			
אלא, או תבגרן או ימטי זמניהון לאיתנסבא.										■			
כתנאי:										■			◇
עד מתי הבת מזונית? עד שתארס	[ת"ק]									◆	■		◇
עד שתבגר.	משום רבי אלעזר אמרו:									◆	■		◇
עד דיהוויין.	תני רב יוסף:									■			◇
הויה דאירוסין, או הויה דנישואין?	איבעיא להו:									^			
תיקו.										!			
מי שמיע לך מיניה דרב יהודה, ארוסה יש לה מזונות או אין לה מזונות?	רב חסדא לרב יוסף:									^			◇
משמע לא שמיע לי, אלא מסברא לית לה, כיון דאירסה - לא ניחא ליה דתיתזיל	אמר ליה: [רב יוסף]									!			◇
אם משמע לא שמיע לך, מסברא אית לה, כיון דלא קים ליה בגוה - לא שדי זוזי בכדי.	אמר ליה: [רב חסדא]									ז			
משמע לא שמיע לי, מסברא אית לה, כיון דלא קים ליה בגוה - לא שדי זוזי בכדי	איכא דאמרי, אמר ליה: [רב יוסף]									!			◇
אי משמע לא שמיע לך, מסברא לית לה, כיון דאירסה - לא ניחא ליה - דתיתזיל.	אמר ליה: [רב חסדא]									ז			
(סימן: דגברי שק זורף, מאנה ויבמה שניה ארוסה ואנסה)													◇
ממאנת, יש לה מזונות או אין לה מזונות?	בעו מיניה מרב ששת:												^
אלמנה בבית אביה, וגרושה בבית אביה, ושומרת יבם בבית אביה - יש לה מזונות	אמר להו רב ששת, תניתוה: [ת"ק]									◆	■		◇
עודה בבית אביה - יש לה מזונות, אינה בבית אביה - אין לה מזונות	רבי יהודה:									◆	■		◇
רבי יהודה היינו ת"ק										ז			
אלא לאו ממאנת איכא בינייהו										■			◇
אית לה	דתנא קמא סבר:									◆	■		◇
לית לה.	ורבי יהודה סבר:									◆	■		◇
בת יבמה, יש לה מזונות או אין לה מזונות? כיון דאמר מר כתובתה על נכסי בעלה הראשון - לית לה, או דלמא כיון דאי לית לה מראשון תקינו לה רבנן משני - אית לה?	בעי ריש לקיש:												^
תיקו.													!
בת שניה, יש לה מזונות או אין לה מזונות? כיון דלית לה כתובה לית לה מזוני, או דלמא אמה דעבדא איסורא קנסוה רבנן, איחי דלא עבדא איסורא לא קנסוה רבנן?	בעי רבי אלעזר:												^
תיקו.													!
בת ארוסה, יש לה מזונות או אין לה מזונות? כיון דאית לה כתובה - אית לה, או דלמא כיון דלא תקינו רבנן כתובה עד שעת נישואין - לית לה?	בעי רבא:												^
תיקו.													!
בת אנוסה, יש לה מזונות או אין לה מזונות?	בעי רב פפא:												^
אליבא דרבי יוסי ברבי יהודה לא תיבעי לך													^

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

Talmud Navigator

כתובות-נערה שנתפתה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ו	ז	ח	ט	י	כ
יש לה כתובה מנה	דאמר: רבי יוסי ברבי יהודה										◊
כי תיבעי לך - אליבא דרבנן											^
יצא כסף קנסה בכתובתה	דאמר: רבנן										◊
מאי? כיון דלית לה כתובה לית לה מזוני, או דלמא כתובה טעמא מאי? כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה, והא לא מצי מפיק לה?											◊
תיקו.											!
את תהא יתבא בביתי וכו'.											◊
בביתי - ולא בביקתי, אבל מזוני אית לה.	תני רב יוסף:										◊
אפילו מזוני נמי לית לה.	מר בר רב אשי										◊
ולית הלכתא כמר בר רב אשי.											◊
תבעו להנשא ונתפיסה - אין לה מזונות.	רב נחמן אמר שמואל:										◊
הא לא נתפיסה - יש לה מזונות?											◊
אמרה מחמת פלוני בעלי - יש לה מזונות, מחמת בני אדם שאינן מהוגנין לה - אין לה מזונות.	רב ענן, לדידי מפרשא לי מיניה דמר שמואל:										◊
זינתה - אין לה מזונות.	רב חסדא:										◊
כיחלה ופירכסה - אין לה מזונות.	רב יוסף:										◊
מאן דאמר זינתה, כל שכן כיחלה ופירכסה מאן דאמר כיחלה ופירכסה, אבל זינתה - אית לה מאי טעמא?											^
יצר אנסה.											!
ולית הלכתא ככל הני שמעתא, אלא כי הא דאמר רב יהודה אמר שמואל:											◊
התובעת כתובתה בבית דין - אין לה מזונות.	[רב יהודה אמר שמואל]										◊
ולא?											◊
מכרה כתובתה, ומשכנה כתובתה, עשתה כתובתה אפותיקי לאחר - אין לה מזונות	והתניא:										◊
הני אין, אבל תובעת לא											◊
הני בין בבית דין בין שלא בבית דין, תובעת - בבית דין אין, שלא בב"ד לא.											!
וכך היו אנשי ירושלים וכו'.											◊
הלכה כאנשי יהודה	אתמר, רב:										◊
הלכה כאנשי גליל.	שמואל:										◊
בבל וכל פרוודאה נהוג כרב, נהרדעא וכל פרוודאה נהוג כשמואל.											◊
הדיא בת מחווא דהות נסיבא לנהרדעא, אתו לקמיה דרב נחמן, שמעה לקלה דבת מחווא היא											◊
בבל וכל פרוודאה נהוג כרב.	אמר להו: [רב נחמן]										◊
אמרו ליה: והא לנהרדעא נסיבא											◊
אי הכי, נהרדעא וכל פרוודאה נהוג כשמואל.	אמר להו: [רב נחמן]										◊
ועד היכא נהרדעא?											^
עד היכא דסגי קבא דנהרדעא.											!

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-נערה שנתפתה	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
	אלמנה - רב אמר: שמין מה שעליה	איתמר: [רב]									◆	■	◇	גד.	
	אין שמין מה שעליה.	שמואל:									◆	■	◇	גד.	
	והילופה בלקיט.	רב חייא בר אבין:									◆	■	◇	גד.	
	וכן בלקיט, ומנח בה סימנא: יתמא וארמלתא שלח ופוק.	רב כהנא מתני:									◆	■	◇	גד.	
	אע"ג דתנן במתניתין כוותיה דשמואל, הלכתא כוותיה דרב	רב נחמן:										■	◇	גד.	
	אחד המקדיש נכסיו, ואחד המעריך את עצמו - אין לו לא בכסות אשתו ולא בכסות בנו, ולא בצבע שצבע לשמן, ולא בסנדלים חדשים שלקח לשמן.	דתנן:										■	■	◇	גד.
	וכי מאחר דתנן מתניתין כוותיה דשמואל, אמאי הלכתא כוותיה דרב?	רבא לרב נחמן:										?		גד.	
	לכאורה כשמואל רהיטא, כי מעיינת בה הלכתא כוותיה דרב, מאי טעמא? כי אקני לה - אדעתא למיקם קמיה, אדעתא למשקל ולמייק לא אקני לה.	אמר ליה: [רב נחמן]										!		גד.	
	כלתא דבי בר אלישיב הוה קא תבעה כתובתה מיתמי, הוה קא ממטי להו לבי דינא, אמרי: זילא לן מילתא דתזילי הכי. אזלא לבישתינהו ואיכסתינהו לכוליה מנא, אתו לקמיה דרבינא											○	◇	גד.	
	הלכתא כוותיה דרב, דאמר: אלמנה שמין מה שעליה.	אמר להו: [רבינא]										■	◇	גד.	
	ההוא דאמר להו נדוניא לברת, זל נדוניא											○	◇	גד.	
	פורנא ליתמי.	רב אידי בר אבין:										■	◇	גד.	
	ההוא דאמר להו ארבע מאה זוזי מן חמרא לברת, אייקר חמרא											○	◇	גד.	
	רווחא ליתמי.	רב יוסף:										■	◇	גד:	
	קריביה דרבי יוחנן הוה להו איתא אבא דהוה קמפסדה מזוני, אתו לקמיה דרבי יוחנן											○	◇	גד:	
	איזילו ואמרו ליה לאבוכון דנייחד לה ארעא למזונה.	אמר להו: [רבי יוחנן]										■	◇	גד:	
	אתו לקמיה דריש לקיש											○		גד:	
	כל שכן שריבה לה מזונות.	אמר להו: [ריש לקיש]										■	◇	גד:	
	אמרו ליה: והא רבי יוחנן לא אמר הכי?											?		גד:	
	זילו הבו לה, ואי לא - מפיקנא לכו רבי יוחנן מאוניכו.	אמר להו: [ריש לקיש]										!		גד:	
	אתו לקמיה דרבי יוחנן											○		גד:	
	מה אעשה, שכנגדי חלוק עלי.	אמר להו: [רבי יוחנן]										○	◇	גד:	
	אמר למזונות - ריבה לה מזונות, אמר במזונות - קצץ לה מזונות.	רבי אבהו, לדידי מפרשא לי מיניה דרבי יוחנן:										■	◇	גד:	
	הדרן עלך נערה.												◇		